

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΥΠΟΚΜΗΤΟΣ ΝΤ' ΑΡΛΕΝΚΟΥΡ

Η ΔΙΔΥΜΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΗΝ εποχή του βασιλέως Λουδοβίκου 14ου, στον πατρικό τους πύργο ζούσαν δυο όρθρες δίδυμες αδελφές, μία ήσυχη και περιορισμένη ζωή. Λεγόντουσαν 'Αλίκη και Λευκή, ήταν κόρες του μακαρίτη μαρκησίου Δαρινθάλ, και στα 18 έρωσερά των χρόνια παρουσίαν τον έξις αλλόκοτο φαινόμενο: Είχαν την ίδια όμορφιά, το ίδιο ανάστημα, τους ίδιους χαρακτήρας του προσώπου, τις ίδιες ψυχικές κλίσεις και τις ίδιες προτιμήσεις!

Όποιος έβλεπε τη μία, θαρούσε πως έβλεπε την άλλη. Μία ήλικιωμένη θεία τους που τις κηδεύε, είχε άπειλησθη πια μη μπορούντας να ξεχωρίση τη μία απ' την άλλη, και γι' αυτό τις ήθελε πάντα και τις δυο μαζί, είτε για να τις βλέπη, είτε για να τις συμβουλεύη.

Η καταπληκτική αυτή ομοιότης τον—και στην ψυχή, και στο σώμα ως και στον τόνο της φωνής των ακόμη—είχε συνδέσει τις δυο αδελφές με μία άπειρη τρυφερή αγάπη. Γελούσε ή μία, γελοούσε κι' η άλλη. Λυπόταν ή μία, λυπόταν κι' η άλλη. Νόμιζε κανένας πως ή ίδια ψυχή φλόγαζε στα δυο εκείνα ίδια κι' άπαράλλαχτα κορμιά!...

Μία μέρα, έπιτέλους, ή ήλικιωμένη θεία των δυο κοριτσιών, νιώθοντας κοντά το τέλος της, τις κάλεσε στο κρεβάτι της, απ' το οποίο δέν σηκωνόταν πια από καιρό, και τούς ειπε:

—'Αγαπημένες μου, θέλω να σάς μιλήσω για το μέλλον σας... Την υπεροχία σας δέν πρόλαβα να την γνωρίσω, παραστάθηκα όμως στις τελευταίες στιγμές του πατέρα σας κι' ώρκισθηκα άπάναντί του, να έπωρησινήσω για την άνατροφή και για την εύτυχία σας... Είναι καιρός τώρα ν' άποκατασταθήτε, γιατί σ' λίγο θα με χάσετε... Από καιρό φρόντισα να σάς θρω δύο νέους άξίους για σάς, λαμπρούς εύπατριδες κι' ως άτομα διαλεχτούς... Για σένα, χρυσή μου 'Αλίκη, προορίζω τον κόμητα Ροδόλφο Δερμινί... Και για σένα, Λευκή μου, τον θαρώνο Ραούλ Δαγρεβίλ... Άθριο πρωί θάρθουν να μάς έπισκεφθούν στον πύργο, κι' έτσι θα γνωρισθήτε μαζί τους... Πηγαίνετε τώρα στην εύχη μου, κόρες μου καλές, κι' ειθε ή αύριανή ήμέρα να σημάνη την εύτυχία σας!...

Άφωρες ή δίδυμες αδελφούλες, γλωμές απ' την ίδια συγκινηση και ταραγμένες απ' το ίδιο μυστηριώδες καρδιαχτύπι, φίλησαν το χέρι της θείας των και την άφησαν μόνη.

—'Αλίκη μου, άθριο θ' άντικρύσης τον Ροδόλφο σου! μουρμούρισε ή Λευκή, φιλώντας τρυφερά την αδελφή της.

—Λευκή μου, κι' έου έπίσης θα γνωρίσης τον Ραούλ σου! άποκρίθηκε ή 'Αλίκη, άγκαλιάζοντας την αδελφή της.

—Μά...δέν ξέρω... Κάτι με φοβίζει! Εναντίε ή Λευκή. Μου φαίνεται πως θα δυστυχίσω.

—Κι' έγω... κι' έγω τά ίδια! πρόσθεσε ή 'Αλίκη. 'Η ψυχή μου θακραίνει άνεζηγητα. Μά μπορεί ν' άγαπήσουμε τους μέλλοντας συζύγους μας, με φροσί-οισι ειλικρινή και να γίνουμε εύτυχισμένες!

—Και θέθαια, ειπε ή Λευκή. Δέν είμαστε λοιπόν κουτές, ν' άπουχούμε δίχως λόγο για το μέλλον!...

Όστόσο, άγκαλιασμένες κι' ή δυο τους πέρασαν τη νύχτα άπνες κι' άόριστα ταραγμένες. Και την άλλη ήμέρα, άκουμπισμένες στον έξώστη της σάλης, παράστεκαν στην φανταχτερή άφιξη των λαμπρών μυστηρών τους, οι όποιοι ξεπέζευαν τώρα με γάρι τριγυρισμένοι απ' την πολυάριθμη άκολουθία τους.

—Θέ μου, τί ώραίος που είν' αυτός! μουρμούρισε με συγκινηση ή 'Αλίκη. Πόσο θα ήθελα να ήταν ό Ροδόλφος... Ναι, κάτι μου λέει πως είνε αυτός!...

—Έχεις δίκιο, αδελφούλα μου! της ειπε ή Λευκή γλωμιάζοντας. Έτσι τον φώναζε τώρα κάποιος... Και πραγματικό είνε ό ώραίότερος!...

—Όραίος είπα, Λευκή μου... Δέν ειπα ώραίότερος!...

—Τό συλλογιστήκες όμως, έ;

—Νοί. Είν' άλθβεια! μουρμούρισε ή 'Αλίκη ταραγμένη.

—Βλέπεις λοιπόν, πνηρούλα μου;... Βλέπεις ότι δέν μπορούμε να κρύψουμε τίποτε, ή μία απ' την άλλη;...

Σταμάτησαν ως έδώ τις άμοιβαίες έκμυστηρεύσεις των ή δίδυμες αδελφές, γιατί οι μυστήρες των έτρεχαν τώρα να τις συναντήσουν. Γοητεύθηκαν κι' οι δυο τους απ' τό άντικρύσμα των δυο κοριτσιών, έμειναν στον πύργο άρκετές ήμέρες, κι' ό καρός κυλούσε σέ διαρκείς διασκεδάσεις σέ κυνήγια, χορούς και μουσική.

Έννοείται, ότι κι' οι δυο έκλεκτοι εύπατριδά δέν ήξεραν πως να διασκεδάσουν τις δυο νέες κι' ό ένας προσπαθούσε να υπερβή τον άλλον στην τρυφερότητα και στις περιποιήσεις. Όστόσο όμως, όλοι όμολογούσαν κρυφά στην ψυχή τους, ότι ό Ροδόλφος ήταν άπαράμιλλος, άν κι' ό Ραούλ έπίσης προκαλούσε τον γενικό θαυμασμό για τη χάρι και τη γοητεία του!

Μία θραεβιά έπιτέλους ώρίστηκαν οι γάμοι των δυο εύτυχισμένων ζευγαριών για την έπομένη ήμέρα. Κατά τά μεσάνυχτα όμως, ένώ όλοι κοιμόντουσαν θαεβιά από κωρίς—μια που θα σπικωφίντουσαν απ' τη χαραυγή για τις λαμπρές έτοιμασίες της ήμέρας—ή 'Αλίκη έμεινε άγρυπνη και ταραγμένη. Άδικα προσπαθούσε να κοιμηθί, άνόφελα έκλεινε τά θάεραρά της. Κάτι τό άνέκφραστο, τό μυστηριώδες, της θάραινε τά στήθη κι' έκανε την καρδιά της να τυπάζε δδυνηρά.

—Μά τί μου συμβαίνει, έπιτέλους; μουρμούριζε κάθε ήλιο. Δέν είμαι εύτυχισμένη; Δέν θα παντρευτώ άθριο τον Ροδόλφο; Τόν πιο χαριτωμένο και λυγερό εύπατριδή, τον όποιο όλες κι' όλοι ζηλεύουν για τις χάρες του;... Τί έχω λοιπόν, Θεέ μου;...

Άεσφανα έννοιωσ στο κορμί της ένα άνεζηγητο άνατριχίσμα, και μία άγωνία άλλόκοτη στην ψυχή της. Χωρίς να θέλη, σπρωγμένη απ' τά κυριαρχικά αυτά συναισθήματα, σηκώθηκε μηχανικά απ' τό κρεβάτι της και σηλαδούνη, άκαμπτη σαν αυτόματο ή σαν ύποθβάτις τράθηξε για τό διαμάτιο της αδελφής της Λευκής.

Την ειθε άπνη κι' εκείνη, γλωμή, ταραγμένη. Έβγαλε τότε μία φωνή τρόπο, την πλησίασε, της έπιασε τά χέρια—ιδρωμένα κι' όμως ψυχρά—και την κοττάσε κατάματα.

—Τί έχεις, Λευκή μου; ψιθύρισε άνήσυχη. Γιατί αυτή ή θαεβιά, ή άλλόκοτη, ή μυστηριώδες έκφρασις στο πρόσωπό σου;

—Κι' έού, 'Αλίκη μου, τί έχεις; ψιθύρισε έπίσης ή Λευκή με την ίδια άνησυχία. Κι' εσένα τό πρόσωπό σου τό γλωμό, δείχνει μυστήριο, παραξενιά κι' άγωνία. Τί σου συμβαίνει;

Κυττάχτηκαν πάλι κατάματα κι' έπιμονα.

—Είνε δυνάτον να μίν ξέρης τί έχω; εανάπε πάλι ή Λευκή με πόνο.

—Ναι, έχεις δίκιο!... ειπε σιγαλά ή 'Αλίκη. Ξέρω τί έχεις, γιατί τόνιωθα διαρκώς στην ψυχή μου, και γι' αυτό δέν με κολούσε ύπνος... Γι' αυτό τό λόγο είδα κι' έγω απ' την άρχή δάκρυα στο θάθος της εύτυχίας μου, κι' αυτά τά δάκρυα τά έννοιωσα για δικά σου... Άλλοίμω, αδελφούλα μου... Άγαπάς τόν...'

—Άγαπώ τον Ροδόλφο σου, άγαπημένη μου! τραύλισε με κόπο ή Λευκή, κι' έγειρε λιπόθυμη στην άγκαλιά της 'Αλίκης.

Τό πρωί, ή χαραυγή άκόμη, τις θρήκε σφιγταγκαλιασμένες να κλάιτε τη δυστυχία τους πικρά. Μά δέν θριασκόνταν πλέον κανένας τρόπος θεραπειας στην κατάστασι αυτή, γιατί τόσες ήμέρες είχαν έκτεθή ή καθεμία με τον μυστήρα της, κι' ό χρόνος του γάμου των ήταν γνωστός σέ όλα τά περιχώρα.

Οι καλεσμένοι άρχισαν να καταπαθόνουν με λαμπρές συνοδείες, εύθυμοι και γεμάτοι από δώρα για τά εύτυχισμένα ζευγία των μελλονύμφων. Ο πύργος άνηγούσε από χαρές, γέλια και προετοιμασίες, κι' ή γρηούλα θεία των δυο κοριτσιών, έσπλωμένη στην θελούδινη πολυθρόνα της, συμμεριζόταν τη γενική χαρά κι'

Η 'Αλίκη έμεινε άγρυπνη και ταραγμένη...

έδινε διαταγές για όλα.

Σε μια στιγμή όμως, ανησυχώντας γιατί δεν έβλεπε ακόμη τις ανηψίες της να παρουσιάζονται, έστειλε την καμαριέρα της στα δωμάτια των να τις ζητήσει. Με θαθεία άπορία ή καμαριέρα έψαξε παντού για να τις βρει, κι όταν επέστρεψε στην κυρία της, της έδωσε έναν φάκελλο κλειστό, τον οποίο βρήκε πλάι στον καθρέφτη της Άλκις.

Με χέρι τρεμάμενο από άριστο προαισθημα ή γηραλέα θεία, άποφράγισε τον φάκελλο, διάβασε μουρουμιριστά και γρήγορα τις λίγες εκείνες γραμμές, τις χαραγμένες με αδέσια χειράκι, κι άρχισε σαν πτώμα. Να τι έγραφαν εκείνες ή γραμμές:

«Λατρευτή μας θεία,

Συγγωροείστε μας... Ή μοίρα θέλησε να παίξει στις άγνές, στις άπλοίες καρδιές μας, ένα παιχνίδι τραγικό... Άγαπήσαμε άπελεισμένα, άγιάτρευτα, κι ή δύο μας τόν ίδιο άνδρα... Τόν κόμητα Ροδόλφο Δερμινί... Θεωρούμε προτιμώτερο να έξειλωθούμε στον Θεό γι' αυτό τό άθέλο άμάρτημα μας — προορισμένο να λιτήρη βαθειά τις εθνεγικές καρδιές τών μοναστηριών — παρά νά δεθούμε τέσσερες ιπάφξεις με τό αιώνα δεσμία τού γάμιου, μά κι τις δύστυχίες όλων μας συγχώπως... Τη στιγμή αυτή διά βρισκάσαμε πιά στό κοντινό μοναστήρι τών Βενεδικτιών, άμόλιγτες νικηφόρες τού Χριστού μας... Εύτιχηείτε...

Άλκις, Λευκή».

Και τώρα στο μοναστήρι τών Βενεδικτιών.
Στά όλόλευκα ντυμένες την άλλη ήμερα τό πρωί ή δυο άδελφές, φιλούσαν τό χέρι της σεθσασίας ήγουμένης, και τη θεβαίω-φες, και ή άλλη μία φορά μετά την όλο-ύχτια κατήχησι τους ότι είχαν άπό-φρασι σταθερή ν' άπαρνηθούν τόν κό-μο.

Κι ή ήγουμένη, μία χλωμή κι' αυ-στηρή μορφή, πνίγοντας ένα στεναγ-μό, τούς είπε:

—Όπως και γθές, έτσι και σήμε-ρα, τέκνα μου, θα έπέμενα νά σκεφθή-τε πιό ώριμα και φρόνιμα γι' αυτό τό διάθημά σας... Δέν έπιμένω όμως πιά, ύστερα άπ' τό τραγικό συμβάν τού χθεςινού άπογεύματος. Ναι, άφιερωθή-τε στό Θεό για πάντα.

—Τι συνέθη, μητερ μου; ρώτησαν την ίδια στιγμή κι' ή δυο άδελφές, με θανάσιμη άγωνία στην ψυχή τους.

—Ο θάρωνος Ραούλ Δαγρεβίλ, τούς έξήγησε αυστηρά ή ήγουμένη, θεώρη-σε ύπεύθυνο για τη διπλή άγάπη σας και για τό διάθημά σας αυτό, τόν κό-μητα Ροδόλφο Δερμινί... Στην έκρηξη τού πάθους του, τόν κατηγορούσε ότι έρωτοτροπούσε κρυφά και με τις δυο σας... Κι' επειδή φυσικά ό άθώος Ρο-δόλφος διαιαρτυρόταν έντονα, ό Ρα-ούλ έξάλλος πιά τόν μπάτσισε, τόν κάλεσε σέ μονομαχία, και...

—...Τόν σκότωσε... Θεέ μου... Θεέ μου!... Εξφώνισαν κε-ραυνωμένες ή δυο άδελφές και λύγισαν μισολιπόθυμες στην ά-γκαλιά της ήγουμένης, ή όποια, άμίλητη τώρα και δακρυμέ-νη, περιωρίστηκε νά τις φιλήρη τρυφερά και νά τις σφίξη πιό θερμά κοντά της...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τό γέλιο κι' ή χαρά είναι ή ύγεια της ψυχής και τού σώματος.
'Αρχιεπίσκοπος της Καντέρβουρου

***

'Ο πολός ύπνος φέρνει γρήγορα τά γεράματα και τόν θά-νατο.
'Εδισσων

***

'Εκείνος πού αγοράζει περιττά πράγματα, πολύ γρήγορα πουλάει και τά στοιχειωδώς άπαραίτητα.

***

'Επειδή λείπει ένα καρφι χάνεται τό πέταλο, επειδή λείπει ένα πέταλο χάνεται τό άλογο κι' επειδή λείπει τό άλογο, χάνε-ται ό άνθρωπος πού τόν κυνηγούν οι έχθροι του.

***

'Άλλος είναι ό ήλιος τό πρωί κι' άλλος τό μεσημέρι.

Ι. Φραγκλι ν ο ς

Ο,ΤΙ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ!

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Τού FRANCOIS COPPÉE)

Πώς ήταν άλλοτε ή ψυχή μου!
"Όμοια μ' ένα παλιό Ρωμαϊκό άνάκτορο, έστεκε ύπερήφανη, αδιάλλακτη και αιωπηλή...
Και τώρα; "Ω! Τί καιροί! Τί πάθη! Σάν κύμα πελώριο, ή τύψεις και ή φροντίδες άρσασαν άπ' τά στήθη τη χαρά και τη ζωή...

Κ' είναι έρείπιο πιά ή καρδιά μου.
Τό πατρικό μου σπίτι έρημάζε, τό ρήμαξαν οι πόνοι και ή φροντίδες...

Παντού, τριγύρω, ή έρημιά και τό σκοτάδι...

Κ' έμεινα ένα έρείπιο, ένα έρείπιο!

Μέσα στον άγριο άνεμο της τύχης μου...στην τραγική τη μοί-ρα της ζωής μου.

Πέρασαν χρόνια, πώς χρόνια!

Κ' έγώ μονάχος, αιωπηλός θεατής της έρημιάς μου, γρο-κούσα τις στιγμές, τις ώρες νά κυλούν δίχως έλπίδα.

Πώς μεσάνυχτα, μιά αγωνίας φρικτής!...

Πώς ήμερες σκυθρωπές, χωρίς κανένα σκίτημα χαράς, χω-ρίς όστ' ένα νέο φώς, όστε μ' αχτίδα νέας έλπίδας!...

Έτσι ήμουν όταν πέρασε, γλυκεία μου, έτσι θρισκόμουν, ό-ταν ή μάτια σου πρωτόταμπε μπροστά μου, γελαστή κι' έλλι-δοφόρα!

Έτσι άπελεισμένος, νικημένος, σωριασμένος, δέχτηκα τόν έρωτά σου, ώ μεγάλη και ώραία ψυχή της άγάπης!...

Και τώρα πού σιμά σου περπατώ, συλλογιέμαι όλα τά χρόνια εκείνα της ζωής μου, άγαπημένη μου...

Μά δέν είμαι πιά εκείνος, δέν μπορώ νά ξαναζήσω μέσα στον πό-νο, δέν είμαι πιά Ικανός νά ξανα-κλάψω, έτσι σαν τότε, γιατί με σκε-πάει ή γλυκεία σκιά τού έρωτά σου, άγάπη μου!...

.....

ΜΟΝΟ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

(Τού TH. MOORE)

Και τί είν' ό κόσμος;
Τίποτα, ένα τίποτα, μιά λάμψη πού περνάει ξαφνικά, μιά λάμψη πού μάς δόθηκε, για νά ξεγελιόμαστε.

Και της χαράς τά γέλια, και της λύπης τά δεινά, όλα είνε τίποτα, ψευ-τικά φώτα και σκοτάδια ποτηρά, μιάς εύτυχίας έφήμερης, μιάς δυστυ-χίας προσωρινής.

Μιά μόνον αλήθεια μένει. Μιά! 'Ο ουρανός 'έκει ψηλά πού μάς σκεπάζει...

Μόνον ό ουρανός!
Της Δόξας τά λαμπρά φτερά και της έλπίδας τά όλόχρυσα και της άγάπης τά τρυφερά και τά πλάνα κάλλη, όλα, όλα ό χρόνος τά καταστρέφει κι' ό χάρος τά παίρνει ύστερα στά φτε-ρά του, χωρίς κανένα νά ρωτά...

'Ενα μόνο είν' αιώνα, ό ουρανός πού μάς σκεπάζει, μόνον ό ουρανός!

Ναυτες φτωχοί πού καρτερούμε την γαλήνη, στην μαύρη τυ-κιμιά τού πελάγους, όλοι μας μοιάζουμε στην πλάσι αυτή...

'Ενα σκοτάδι είνε ή ζωή άληθινό, με ψεύτικες άναλαμπές της φαντασίας.

Μά, έχετε θάρρος, ώ θνητοί!...

'Αργά ή γρήγορα θάρη μια μέρα, πού όλοι μας ψηλά, στον ουρανό, θ' άναπαυθοίμε...

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

(Τού Α. ΜΥΣΣΕ)

Κύτταζε τό φεγγάρι, άγάπη μου, κύτταζε τό φεγγάρι... Κεί πάνω θα συναντήσεις τό θλέμμα μου, κεί πάνω θρίσκειται ή καρ-διά μου. Στο φεγγάρι και σ' άστερία ποδινα της καρδιάς μου τά κομμάτια...

Σ' άγαπώ τόσο πού ή άγάπη μου δέν χωράει στη γή και πλημμύρισε τόν ουρανό... Σ' άγαπώ σαν τρελλός... Δός μου τά χείλη σου... Μαζύ με τό φιλι' θα ρουφήξω και την πνοή σου και τη ζωή σου

δών... Δός μου τά χεί-λη σου, άγάπη μου!...

Διψώ τά φιλιά σου...

Σέ διψώ όλόκληρη!..